

La primera por de ZP

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Av. del Baró de Càrcer, 37, 1r, 1a. 46001-València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 534 569.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Almudaina, 8 entresòl-dreta.
07001-Palma de Mallorca.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Adreça Internet:
http://www.eltemps.cat

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net
Subscripcions: 902 131 025.

Edita: Edicions del País Valencià, SA.
Editor: Eliseu Climent.

Assessor editorial: Salvador Cot.
Coordinació: Jaume Monzó.

Cap de redacció: Enric Ribau.

Redacció de València: Núria Cadenas, Víctor Maceda,
Jesús Prats (fotografia) i Rosa Serrano (documentació).
Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera, Lluís
Bonada, Xevi Campubú, Àlex Milian i Gemma Morales
(secretària de redacció).

Redacció de Palma: Miquel Payeras.
Producció: Josep Agustí i Laia Carreras (correcció lín-
guística), Miquel Benítez (escàner i portada), Vanessa
Prieto (maquetació i gràfics).

Rúbriques: Francesc-Marc Alvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
Toni Canyís, Salvador Cardús, Muriel Casals, Agustí
Colomines, Martí Domínguez, Xavier Duran, Fabià
Estapé, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Josep Fontana,
Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S. Jardí, Alfons
Llorenç, Glòria Marcos, Joan Marí, Pere Martí, Ricard
Mas, Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, J. J.
Pérez Benlloch, Marta Pessarrodona, Pilar Rahola,
Josep Ramoneda, Ferran Sàez Mateu, Joan de Sagarra,
Sebastià Serrano, Mònica Terribas, Josep Maria
Terricabras, Ramon Tremosa, Eva Vila, Vicenç
Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Ferran Casas (Madrid), Macià
Claramunt (Castelló), Míriam Díez (Roma), Joan Lluís
Ferrer (Eivissa), Carla Fibla (Rabat), Sebastià Girard
(Catalunya Nord), Victòria Jiménez (Londres), Josep
Bagur (Menorca), Octavi Martí (París), Anna Sàez
(Lleida), A. V. Santamaria (Alacant), Marc Segales
(Andorra).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Albert Balanzà, Oriol Bohigas, Miquel Calvet, Violeta
Camarasa, Laia Campos, Alexandre Carbó, Antoni
Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent, Joan
Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí Crespo,
Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia Esbert,
Joan Esculies, Enric Faura, Laia Fernández, Anna
Ferrer, Jordi Finestres, David Garrido, Roser Gasol,
Jordi Giménez, Salva Giménez, Pere Gimferrer, Paco
Gisbert, Dani Gómez (País Basc), Andreu Gomila, Jordi
Llaonart (Kuwait), Maite Insa, Josep Enric Llebot, Joan
M. Oleaque, Pelai Pagés, Aida Palau, Montse Palau,
Toni Payà, Juli Peretó, Carles Pont, Paula Reig, Marià
Sánchez, Lali Sandiumenge (el Caire), Jordi Sebastià,
Màrius Serra, Cristina Simon, Eva Tarragona, Jordi
Tejel, Violeta Tena, Sergi Vicente (Pequín)

Traductors: David Egea (alemany), Yolanda Girao (ita-
lià), Maite Insa (anglès i francès).

Col·laboradors gràfics: Agencia Efe, Tina Bagué, Joan
Celià, Fer, Rafa Gil, José Luis Iniesta, Vicente A.
Jiménez, Salvador Llosa, Glòria Matamala, Jordi Play.

Disseny: Vanessa Prieto.

Disseny capçalera: Enric Satué.

Foto portada: EL TEMPS.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido, Josep Soler i
Gemma Ferrando (Barcelona). Tel.: 932 384 262.
Margalida Mateu (Palma). Tel.: 971 720 763

Subscripcions: Quica Sena.

Administració: Susanna Alacreu, Assumpció Palau i
Pilar Martí.

Fotomecànica i impressió: Signo Gráfico S.L.
Alboraia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Preu a la Catalunya Nord: 3,04 euros.
(S'hi inclouen les despeses de transport)

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà,
ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia,
o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

Des del final del tripartit, un fantasma recorre Espanya, i és el “no” al refe-
rèndum sobre el nou Estatut per a Catalunya. Una possibilitat que, a mesu-
ra que passen els dies, va adquirint unes proporcions suficients per generar
una reacció gairebé fòbica per algunes forces polítiques catalanes i, sobre-
tot, en el Govern de Madrid.

La tarda-nit del 21 de gener, José Luis Rodríguez Zapatero i Artur Mas van donar
per tancat el dossier català. El tracte significava, per la banda nacionalista, la recu-
peració de CiU com a element central de la política catalana i, per tant, soci prefer-
ent del govern socialista, amb una aposta estratègica per una llarga col·laboració
politicoinstitucional, amb una millora sensible de l'autogovern i el finançament,
però no pas un canvi en les regles del joc juridicopolític. L'altra part contractant, el
govern Zapatero, aconseguia fer passar un Estatut acceptable per als poders de l'estat
amb un cost polític relatiu i, el que és més important, permetia a l'executiu de
Madrid encarar l'únic conflicte que considera una qüestió d'estat: el del País Basc.

Però aquesta jugada, concebuda com un colp tàctic, comença a topar –si més no
demoscòpicament– amb una onada creixent de desafecció de la ciutadania catalana.
No es tracta d'un “no” militant i partidista, o no solament això, sinó d'un rebuig
global a tot un sistema polític que ha entrat en una via que el porta al col·lapse. Tot
plegat, una barreja confusa que pot aplegar vots negatius d'entre independentistes,
espanyolistes, nacionalistes gradualistes farts de “peix al cove”, descontents del tri-
partit, descontents pel final del tripartit, saturats de Pasqual Maragall, antisistema
de qualsevol orientació, antipujolistes... En fi, una possibilitat que amenaça l'orga-
nització política i territorial que hem heretat dels temps de la transició.

Fa pocs dies, un editorial del diari *El País* comparava la reacció d'ERC amb la
que va tenir CiU en el referèndum de l'OTAN del 1986. L'editorialista considerava
que el PSOE (i el “sí”, per tant) havia perdut a Catalunya per una reacció hipòcrita
del nacionalisme català, que havia preferit castigar els socialistes que fer una opció
“responsable”. Ara, vint anys després, el PSOE sembla que tindrà la mateixa reac-
ció que va tenir Felipe González i repetirà tot el reguitzell d'amenaques apocalípti-
ques a la ciutadania, esperant que els indecisos tinguin una reacció final de por i
voten afirmativament.

N'hauem de parlar –i molt–, d'aquest referèndum, en les pròximes setmanes.
El cert, però, és que el catalanisme en el seu conjunt s'hi juga bastant més que una
o altra fórmula de govern. S'hi juga, precisament, les regles del joc.

Als nostres lectors

El tripartit ha acabat en un immens desastre, això no ho
discuteix ningú. Els ciutadans a la tardor i, algun dia,
els historiadors repartiran les culpes en la proporció
corresponent. Però, en el fons, el problema ha estat el
model de relacions amb Madrid. Els partits catalans
han demostrat que són capaços de posar-se d'acord
entre ells per pactar unes regles de joc, però no ha estat
així pel que fa al grau d'acceptació de ribot madrileny
a què es referia Alfonso Guerra. I la conseqüència ha
estat tan gràfica que l'hem volgut reflectir en la porta-
da. Com a segon tema, el cementiri de València, que
està convertint-se en una referència essencial per avaluar el grau de compromís
amb la democràcia de l'administració municipal valenciana.

Salvador Cot